

Pondělí 5. postního týdne

📖 Da 13,1-9.15-17.19-30.33-62; Jan 8,12-20

Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62: V Babylóně bydlel muž jménem Joakim. Vzal si ženu jménem Zuzanu, dceru Helkiášovu, velmi krásnou a bohabojnou. Její rodiče byli spravedliví a svoji dceru vychovali podle Mojžíšova zákona. Joakim byl velmi bohatý a měl zahradu, která sousedila s jeho domem. U něho se scházivali Judovci, neboť byl ze všech nejváženější. Toho roku byli ustanoveni dva starší z lidu jako soudci a o nich řekl Pán, že z Babylónu povstala nepravost od starších soudců, kteří spravovali lid podle zdání. Oni často prodlévali v Joakimově domě a přicházeli k nim všichni, kteří si žádali soudní jednání. Když pak o polednách lid odcházel, Zuzana vcházela do zahrady svého muže a procházela se. Ti dva starší ji každodenně pozorovali, jak přichází na procházku, a vzpláli k ní vášní; živili své zvrácené úmysly a odvrátili své oči, aby neviděli nebe a nebyli pamětlivi spravedlivých soudů. Jednou, když číhali na vhodný den, vešla jako obyčejně jen se dvěma služebnicemi a chtěla se v zahradě vykoupat, neboť bylo horko. Nikdo tam nebyl kromě těch dvou skrytých starších, kteří ji pozorovali. Řekla služebnicím: „Přineste mi olej a mast a zavřete dveře zahrady, abych se mohla vykoupat.“ Když služebnice odešly, objevili se oba starší, přiběhli k ní a řekli: „Hle, dveře zahrady jsou zavřeny, nikdo nás nevidí a my po tobě toužíme, proto nám přivol a splň naši touhu. Jinak tě udáme, že byl s tebou mladý muž, a proto jsi poslala své služebnice pryč.“ Zuzana vzdechla a řekla: „Úzkost mě svírá ze všech stran: neboť jestliže to učiním, čeká mě smrt, jestliže to neučiním, neuniknu vašim rukám. Lépe je mi beze skutku upadnout do vašich rukou než hřešit před Pánem.“ Zuzana vzkřikla velikým hlasem, vzkřikli i oba starší proti ní a jeden běžel a otevřel dveře zahrady. Když služebníci slyšeli křik v zahradě, vrazili tam postranními vratky, aby viděli, co se přihodilo. Jak se starší dali do své žaloby, služebníci se velmi zastyděli, neboť o Zuzaně se nikdy nic takového nemluvilo. Nazířti, když se sešel lid k jejímu muži Joakimu, přišli i ti dva starší, plni zločinných úmyslů, aby ji přivedli na smrt, a řekli před lidem: „Pošlete pro Zuzanu, Helkiášovu dceru, která je Joakimovou ženou.“ Poslali tedy pro ni a přišla ona i její rodiče, děti a všichni její příbuzní. Její příbuzní a všichni, kdo ji viděli, plakali. Oba starší pak povstali uprostřed lidu a vložili ruce na její hlavu. Ona s pláčem vzhledla k nebi, neboť její srdce doufalo v Pána. Starší řekli: „Když jsme se sami procházeli v zahradě, ona vešla se dvěma služebnicemi, zavřela dveře zahrady a odeslala dívky pryč. Tu k ní přišel mladý muž, který tam byl schován, a obcovoal s ní. My jsme byli v rohu zahrady, a když jsme viděli tu nepravost, běželi jsme k nim. Viděli jsme, jak spolu obcují, jeho jsme však nemohli zadržet, neboť byl silnější než my, otevřel dveře a vyrazil ven, ji však jsme chytili a tázali se, kdo byl ten mladý muž, ale nechtěla nám ho jmenovat. O tom svědčíme.“ I uvěřilo jim shromáždění jako starším lidu a soudcům a odsoudili ji na smrt. Zuzana však zvolala velikým hlasem: „**Věčný Bože, který znáš skryté věci, který víš vše, dříve než se stane, ty víš, že proti mně svědčili křivě. Hle, umírám, třebaže jsem neučinila nic z toho, co ti zde zločinně vymysleli proti mně.**“ Pán její hlas vyslyšel. Když byla vedena na smrt, Pán vzbudil svatého ducha mladičkého jinocha, který se jmenoval Daniel. (Ten) zvolal velikým hlasem: „Nevinný jsem já krví této ženy!“ Všechn lid se k němu obrátil a řekli: „Co to mluvíš?“ On pak stál uprostřed nich a pravil: „Tak jste pošetili, izraelští synové? Bez vyšetření a bez jistého poznání odsuzujete izraelskou dceru? Vraťte se k soudu, neboť ti zde svědčili proti ní křivě.“ Všechn lid se tedy rychle vrátil a starší mu řekli: „Nuže, sedni si mezi nás a mluv k nám, neboť Bůh ti dal přednost stáří.“ Daniel jim řekl: „Oddělte je daleko od sebe a já je vyslechnu.“ Když pak byli od sebe odděleni, zavolal si jednoho z nich a řekl mu: „Ty zestárlý ve zlu, nyní jsou zde tvé hříchy, které jsi páchal dříve, když jsi nespravedlivě soudil: nevinné jsi odsuzoval, viníky propouštěl, ačkoli Bůh praví: Nezabiješ nevinného a spravedlivého! Nyní tedy, jestliže jsi ji viděl, řekni, pod kterým stromem jsi je viděl obcovat?“ On odpověděl: „Pod lentiškem.“ Daniel pravil: „Vpravdě jsi zalhal sám proti sobě; neboť hle, Boží anděl dostal od Boha rozkaz a rozpůlil tě.“ Dal jej odvést a poručil přivést druhého a řekl mu: „Sémě kanaanejské, nikoli judské, krása tě svedla a vašeň převrátila tvé srdce. Tak jste mohli jednat s izraelskými dcerami a ony ze strachu se vám oddávaly, ale dcera judská nestrpěla vaši nepravost. Nyní mi tedy řekni: Pod kterým stromem jsi je zastihl v obcování?“ On odpověděl: „Pod dubem.“ Pravil mu Daniel: „Vpravdě jsi selhal i ty sám proti sobě, neboť Boží anděl čeká a má meč, aby tě rozsekl, aby vás zahubil.“ **Všechno shromáždění vzkřiklo velikým hlasem a velebili Boha, který vysvobozuje ty, kdo v něho doufají.** Povstali proti oběma starším, které Daniel z vlastních úst usvědčil jako křivé svědky, a učinili jim to zlé, které oni chtěli způsobit svému bližnímu. Jednali podle Mojžíšova zákona

Jan 8,12-20: Ježíš k nim znovu promluvil a řekl: „**Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.**“ Farizeové mu namítli: „Ty svědčíš sám o sobě, tvé svědectví není právoplatné.“ Ježíš jim odpověděl: „I když já svědčím sám o sobě, je mé svědectví právoplatné, protože vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy však nevíte, ani odkud přicházím, ani kam jdu. Vy usuzujete po lidsku, já neposuzuji nikoho. Jestliže však já soudím, je můj úsudek správný, protože nejsem sám, ale jsem já a Otec, který mě poslal – a ve vašem Zákoně přece stojí, že svědectví dvou osob je právoplatné. Já jsem to, kdo svědčí sám o sobě, a svědčí o mně Otec, který mě poslal.“ Zeptali se ho tedy: „Kde je tvůj Otec?“ Ježíš odpověděl: „**Neznáte ani mne, ani mého Otce. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce.**“ Tato slova mluvil u chrámových pokladnic, když učil v chrámě, a nikdo se ho nezmocnil, protože ještě nepřišla jeho hodina.

➔ **K Božimu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Vidět světlo znamená vycházet z temnot a přicházet ke světlu: při pohledu na Ježíše, Syna, se rodíme k naší realitě Božích synů. Ve 3. kapitole se mluví o narození „shora“: je to osvícení toho, kdo kontemplanuje lásku Otce v Synu, darovaném za život světa. V něm přicházíme ke světlu jako synové, kteří poznávají lásku, z níž pocházejí a z níž žijí.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 21) Musíme věnovat velkou pozornost tomu, co píše Pavel, abychom neupadli do téhož omylu, který apoštol vyčítal svým židovským současníkům: „Upadli do omylu při usuzování, jak Bůh ospravedlňuje, a chtěli k tomu dojít sami, a proto se nepodřídili Božimu způsobu ospravedlnění. Vždyť cíl Zákona je Kristus, aby v něm dostal ospravedlnění každý, kdo věří“ (Řím 10,3-4).